

СЛАВА

СВЯТКУЄ МОСКВА, СВЯТКУЄ КРАЇНА

МОСКВА. (ТАРС). Три десятиріччя тому перемогою радянського народу над фашизмом завершилася Велика Вітчизняна війна. Це була війна за свободу і незалежність соціалістичної Батьківщини, за врятування світової цивілізації, за грядущий справедливий мир. Ось чому разом з Радянським Союзом 30-річчя Великої Перемоги відзначило в ці дні все прогресивне людство.

Кремлівський Палац з'їздів. 8 травня тут відбулись урочисті збори, присвячені 30-річчю Перемо-

ги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

15 година. Бурхливими, тривалими оплесками, стоячи зустріли присутні товаришів Л. І. Брежнєва, Ю. В. Андропова, А. А. Гречка, В. В. Гришина, А. А. Громико, А. П. Кириленка, О. М. Косигіна, Ф. Д. Кулакова, А. Я. Пельше, М. В. Підгорного, Д. С. Полянського, М. А. Суслова, П. Н. Демічева, Б. М. Пономарьова, М. С. Соломенцева, В. І. Долгих, І. В. Канігонева, К. Ф. Катусева.

(Закінчення на 2-й стор.).

УРОЧИСТІ ЗБОРИ

Сьомого травня в Кіровограді відбулись урочисті збори представників трудящих і воїнів місцевого гарнізону, присвячені 30-річчю Перемоги.

З доповіддю про 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні виступив перший секретар обкому Компартії України М. М. Кобильчак.

На зборах виступили ветерани війни, Герой Радянського Союзу В. О. Верхованцев, робітник заводу «Червона зірка», Герой Соціалістичної Праці О. О. Кошурко, гості Кіровограда.

Учасники урочистих зборів прийняли вітальні листи Центральному Комітетові КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР, Центральному Комітетові Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР і Раді Міністрів УРСР.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН МОЛОДІ ЖОВТНЕВСЬКОГО

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI
№ 56 (2004).

П'ЯТНИЦЯ, 9 травня 1975 року

Ціна 2 коп.

30-РІЧЧЮ Великої Перемоги!

Уклін — від матері й дитяти,
Уклін — від цвіту і долонь,
Ти йшов крізь вирви і вогонь,
Щоб прапор цей сонцям підняти.

І не було тобі зупину,
А вражим зграям — вороття...
Квітуй і слався Батьківщино!
Щаслився і радій життя!

Мал. В. ОСТАПЕНКА

Ветерани війни. Вони принесли переможну весну 1945-го. Їх подвиг — безсмертний. Ін — наша слава, наша гордість. Нові кавалери ордена Слави Я. І. ЧУПІН, В. І. СУВОРОВ, О. П. ІВАНЬКОВ, Герой Радянського Союзу В. О. ВЕРХОЛАНЦЕВ (третій зліва).

Фото Г. ЗУБЕНКА.

ПОДВИГ НАРОДУ

Безсмертний

ти стоїш

на п'єдесталі

шани, воїне-

переможцю...

Сьогодні в Кіровограді відкривається IV обласний зліт учасників походу комсомольців та молоді „Шляхами слави батьків“

З синівською вірністю

У Дні великих свят ми приходимо до високіх обелісків воїнам-визволителям. Перед пошлімих ветеранами присягаємо на вірність Вітчизні, на вірність ідеалам, за які йшли в бій з ворогом наші батьки. І сьогодні, в день відкриття обласного зльоту учасників походу комсомольців та молоді місцями революційної, бойової і трудової слави радянського народу, ми гордо складаємо рапорт про свої звитяжні діла.

Майже 80 тисяч юнаків та дівчат області повернулися з далеких і близьких доріг. В похід вони вирушили з девізом «Ніхто не забутий, ніщо не забуте». Молоді робітники, хлібороби, учнівська молодь їхали до Москви, Ленінграда, зустрічалися з колишніми фронтовиками біля стін Брестської фортеці, на Мамаєвому кургані. Їх шлях — місцями тих частин і з'єднань, які визволяли наш край від німецько-фашистських загарбників. Тільки за час VII етапу походу юнаки та дівчата зібрали матеріали і відкрили 48 музеїв, кімнат бойової слави, спорудили 27 пам'ятників, встановили 611 імен дошкіл невідомим героїв-визволителів.

Напередодні сьогоднішнього свята за мужність і героїзм, виявлені комсомольцями і молоддю в роки Великої Вітчизняної війни, активну роботу по комуністичному вихованню підрастаючого покоління і у зв'язку з 30-річчям Перемоги Голлівудську районну комсомольську організацію нагороджено Почесною Грамотою Президії Верховної Ради УРСР. Сотні комсомольців і молоді цього району пішли на фронт, більше трьох тисяч з них нагороджені орденами і медалями, шість вихованців районної комсомольської організації стали Героями Радянського Союзу. Завдяки копії роботи комсомольського активу, «червоних слідопитів» стали відомі сторінки подвигу підпільної комсомольської організації «Спартак» с. Красиогірки. І сюди, в рідне село патріотів Люби Римар, Михайла Грохового теж пролягли шляхи учасників походу.

ГОТУЮЧИСЬ до 30-річчя Перемоги, молодь області стала на ударну трудову вахту і щиро зустрічає свято вагомими трудовими здобутками. Підтримуючи гонимі мос-

ковських комсомольців — трудитися за себе і за тих, хто не повернувся з поля бою, штовхати Вітчизну, більше ста комсомольсько-молодіжних колективів області включилися у змагання. Вони зарахували до своїх бригад героїв-земляків, героїв-визволителів. Переможцями у змаганнях вийшли бригада різників по металу ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка» І. Луценка, зміна розкривної ділянки вуглерозрізу Морозівський В. Безуглого з Олександрій, тракторна бригада В. Глушенка з колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району та інші колективи. 68 молодих гвардійців н'ятірчків вибороли право сфотографуватися біля святині нашого народу Прапора Перемоги. Серед них — комбайнер колгоспу імені Фрунзе Долішського району Микола Ланкратов, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади мулярів Новгородківського міжколгосбуду Василь Кобилев, старший науковий співробітник Придніпровського відділення НДІ праці Петро Даниленко, слюсар Півдніського пікселевого заводу Павло Девченко, лікар обласної лікарні Володимир Жаравін. Під час зльоту ударники вахти Перемоги пройдуть в шеренгах правофлангових. Працюючи під девізом «Рівняння на героїв війни» і «Ветеранам — комсомольську турботу», комсомольці і піонери Кіровоградщини взяли шефство над ветеранами, інвалідами війни, сім'ями полеглих. Юнаки та дівчата області підготували рапорт і про те, як вони склали заліз з фізичної та військово-технічної підготовки. Тільки торік близько 80 тисяч молодих хліборобів, робітників, студентів, школярів виконали нормативні комплекси ГПО, 23 з них стали майстрами спорту СРСР, 630 — кандидатами у майстри і першорядниками. А інші в колективах фізкультури тривають змагання з багатоборства ГПО на призи «Комсомольської правди».

Так, у колишніх фронтовиків є спадкоємці, які звіряють свої плани, мрії по Іллічу, завжди готові повторити подвиг своїх батьків.

В. ПЕТРАКОВ,
секретар обкому ЛКСМУ.

СВЯТКУЄ МОСКВА, СВЯТКУЄ КРАЇНА

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Разом з ними в президії керівники делегацій соціалістичних країн і країн антигітлерівської коаліції, визначні радянські воєначальники.

Урочисті збори відкрив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар Московського міського партії В. В. Гришин.

В зал вносять Прапор Перемоги, встановлений над поверженим рейхстагом у травні 1945-го. В супроводі почесного ескорту гвардійців і прапорів трьох видів Збройних Сил СРСР Прапор Перемоги вносять Герої Радянського Союзу С. А. Неустров, М. В. Кантарія і М. О. Єгоров.

Слово надається Генеральному секретареві ЦК КПРС товаришеві Леоніду Іллічу Брежнєву. Учасники урочистих зборів встали і зустрічають його бурхливою, тривалою овацією.

Промова товариша Л. І. Брежнєва була вислухана з величезною увагою, не раз переривалася бурхливими, тривалими оплесками і вітальними вигуками на честь Комуністичної партії Радянського Союзу, її ленінського Центрального Комітету, Політбюро ЦК КПРС, на честь радянського народу, його доблесних Збройних Сил.

Потім на урочистих зборах виступили ветерани війни і праці, представники Збройних Сил, передовики виробництва, посланці молоді країни.

З великим піднесенням учасники урочистих зборів прийняли вітальний лист Центральному Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР.

НА ФОТО: ГЕРОЙ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ В. М. ГАЛУШКІН ЗІ СВОЇМ СІНОМ ВОЛОДИМИРОМ. Фото В. КОВАКА.

Комсомолець з Кіровограда Василь Галушкін перше бойове хрещення прийняв на берегах Волги. Молодий розвідник відзначився в боях в районі Яскої Поляни. Потім був Курськ, Суми, Чернігів. Гвардієць В. Галушкін успішно виконав завдання під час розширення плацдарму на правому березі Дніпра, під Києвом. Йому не було ще й вісімнадцяти, коли став Героєм Радянського Союзу. Судилося йому діяти фронтовими дорогами аж до Берліна.

Напередодні свята ми попросили Василя Максимовича розповісти про його пам'ятні дні війни.

НА ЛЮТЕЗЬКОМУ ПЛАЦДАРМІ

Ті вересневі бої на берегах Дніпра в 1943 році запам'ятаються назавжди. Ми успішно підготували переправу. Але фашисти чинили жорстокий опір. Наш загін захопив німецький буксир з порому і передав радянським воїнам, які переправлялись на протилежний берег.

Протягом трьох днів гітлерівці контратакували п'ятнадцять разів, але ми встояли. Поранено командира роти старшого лейтенанта Целишева, вправ лейтенант Карасьов. І тоді я повів в атаку бійців. Захоплено плацдарму ми не залишили.

З радістю в ті дні я дізнався про переможний наступ усієї

240-ї стрілецької дивізії під командуванням нашого земляка генерал-майора Т. Х. Уманського. Коли було захоплено Лютезь, командуючий фронтом М. Ф. Ватутін сказав:

— Це — перемога!

Справді, стійкість наших воїнів була неймовірною. Фашисти пустили на нас «тигри», «фердинанди». Але взвод старшого сержанта Петра Нефедова, оволодівши маленьким клептиком землі (по фронту 100 метрів, в глибину — 150 метрів), тримався під нищівним вогнем.

Сорока п'яти воїнам за захоплення і утримання лютезького плацдарму було присвоє-

но звання Героїв Радянського Союзу. Серед них і сержант Нефедов, рядові Кремльов, Чернов, Попов. Вони першими форсували Дніпро. 6 листопада Київ був визволений від німецько-фашистських загарбників.

Кажуть, що я був наймолодший серед учасників тієї битви. А чи так? В бій йшли росіяни — білоруси, українці і грузини — мої ровесники, яким сповнилось по сімнадцять—вісімнадцять. Сини полків атакували ворожі позиції. Наприклад, на батареї лейтенанта Капралова всі гордились 12-річним Георгієм Денисьєвим, якого нагороджено орденами Червоного Прапора і Вітчизняної війни.

В ці дні, коли ми святкуємо 30-річчя Великої Перемоги, я згадую той далекий червневий день 1945 року, коли йшов у зведеному полку Героїв Радянського Союзу Красною площею. Падали на брук хрестаті фашистські знамена. А над Москвою майорів розкрилений прапор нашої Вітчизни, країни, чий сини перемогли гітлерівську армію і звільнили народи від фашизму. Та радість — на все життя.

В. ГАЛУШКІН,
Герой Радянського Союзу.

За кілька днів до сьогоднішнього свята в Кіровограді було нагороджено орденом Слави. Ветерани віддали меморіальне

вручено ювілейні медалі «30 років Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.» Героям Радянського Союзу та повним кавалерам ордена Слави. Ветерани віддали меморіальне

Фото Г. ЗУБЕНКА.

ЖИТИМЕ ВІЧНО

Перше напутнє слово учасникам зльоту переможців походу комсомольців та молоді «Шляхами слави батьків» сьогодні скаже голова обласного штабу походу Герой Радянського Союзу Валерій Олександрович Верхоланцев. Про нього — розповідь нашого кореспондента.

ЯКЕ це жаліве чекання! Гітлерівці сунуть на Москву, воляють зухвало, що через день порадкуватимуть на її вулицях, а тут раптом щось схоже на перепочинок Швидше б у небо! Дарма, що воно замарене — летіти можна.

Нарешті з бліндажа виходить комісар полку Павлов, з ним — капітан Мамін. Льотчики шикуються біля своїх машин.

— Маємо завдання негайно піднятися у небо. Розвідка передала, що за станцією Енгельгардівською на аеродромі велике скупчення німецьких бомбардувальників. Підступні туди сильно укріплені. В повітрі чатують винищувачі, а навколо сила-силенна зеніток. Кожен з вас може не повернутися уже сюди, але треба будь-що знищити їх гніздо. Полетять добродієць, — комісар обвів стоїлими поглядом молодих льотчиків. — Хто полетить, товариші комсомольці?

Ніби по команді крок вперед зробила вся шеренга.

Капітан Мамін зворушено усміхнувся:

— Спасибі, орли! Але я вже підібрав собі подорожніх. Полетять екіпажі Верхоланцева і Почевалова...

До аеродрому наближались приземним льотом. А коли побачили дим, небо стало темним — «загорілися» німецькі зенітки.

— Заходимо на перше коло, — дав команду капітан Мамін, — під ліс.

ВИЛІТАЮ НА СВІТАНКУ

Неймовірної сили вибухи знялися на землі. Одразу десять вогонь. Спалахували бензобакки, рвалися бомби під літаками, які ось-ось мали вилетіти на Москву. Пожежа охопила пів-аеродрому. А гітлерівці тікали в ліс.

— Добре, орли! — радів командир ескадрильї. — Заходимо ще раз.

Знову внизу громадиці. Але що це з літаком Маміна? І по чому зник полум'я.

— Верхоланцев, керуй! — надломленим голосом кричить капітан. — Я падаю. Але їм не бачити Москви...

І направив палаючий літак на скупчення ворожих машин. Здава-

лося, що від того вибуху може розколотися земля. А від лісу показались вишнєвузці. Почевалов і Верхоланцев відкривають останній раз бомболюки, і завертають на ліс. Сім «хейнкелів» перетинають їм шлях і знову б'ють. Вбитий штурман Почевалова Вася Міханкін. Поранений Верхоланцев, але він не виходить з бою. Ось уже спалахнули два «хейнкелі», та пошкоджена й машина Почевалова.

— Давай вперед! — командує Верхоланцев. — А я поміж ними.

Два «хейнкелі» напали на радянського бомбардувальника. Але Верхоланцев раптово кидає машину літаку протара-

ліво, і ворожі літаки одні одного.

— Виходимо з бою! — передає Почевалов Верхоланцев. — Ти повинен дотягти до лінії фронту.

Почевалов посадив свій літак на позиціях наших танкістів. А Валерій — на свій аеродром. Бомбардувальник, в якому було більше трьохсот пробойн, сів на «живіт». Льотчик направляє в лазарет, але він своє:

— Переважність рани, і я сам ремонтувати літак. Треба знову в небо. Там же Москва...

2 —

Уже є 190 успішних вильотів. А тепер — на Варшаву. Її треба рятувати.

— Капітан Верхоланцев, ви поведете дев'ять дев'яток. На ліс. Там бомби повинні впасти на фашистські танки і гармати. Ліс весь начинений пимп. І повно складів з боеприпасами та паливом. Вилітає на світанку...

Бомбардувальників супроводжує армада винищувачів.

— Бачу цілі. Виходимо на висоту, — спокійно командує Верхоланцев і робить перший заліт на ліс.

Через хвилину:

— Відкрити бомболюки!

Палали сосни, горів метал. Гітлерівці в розпачі не знали куди тікати, — навколо скрізь полум'я. Та раптом по шні капітана погекла кров — у тіло впав осколок. Другий — у праве око.

Верхоланцев ледве виривав машину на другий заліт. Скинувши бомби, передав старшому лейтенанту Поліанову:

— Веди всіх на третій. Я поранений — виходжу з бою...

— Вліво, тримайте, вліво, — раз по раз вигукував штурман Саша Устимов.

Коли літак торкнувся зльотної полоси аеродрому, Верхоланцев втратив свідомість.

Його відразу направили у польовий госпіталь 16-ї повітряної армії.

Вже збиралися видалити око.

— Я полечу в Москву. Я повинен бачити, бо ще далеко до Берліна.

М. ШЕВЧУК.

(Закінчення в наступному номері)

АНКЕТА „МІС“

1. Твій внесок в дострокове виконання п'ятирічки, якщо ти навчався — твоя успішність, громадська робота.

2. Як ти особисто причетний до інтернаціональних зв'язків або з діячів міжнародного комуністичного і робітничого руху, борців за свободу і незалежність сучасного і минулого викликає найбільше твоє захоплення чому?

3. З кого береш приклад у житті?

Призовник Сергій САВЧУК, шліфувальник Кіровоградського заводу радіовиробів:

1. Моє прагнення тепер — закінчити успішно навчання в морському клубі ДТСААФ. Щоб стати класним спеціалістом. Вже склав залік із фізичної та військово-технічної підготовки.

2. Хочу найбільше дізнатися про життя і діяльність Ереста Тельмана. Захоплююсь його мужністю і стійкістю, вірою в щасливе майбутнє свого народу.

3. Бути б таким, як мій вчитель в морському клубі ДТСААФ капітан другого рангу у відставці Олександр Дем'янович Савридов. Він став справжнім військовим моряком, досконало оволодів військовою професією. Ного бачили в ордени — то відзнака за безприкладний героїзм на морських широтах під час боїв з фашистами.

ЗЕЛЕНИЙ ПАМ'ЯТНИК

Ми не знали історії цього шматочка землі. Чи кипів тут бій, чи падали солдати, чи вбирала вона кров. Ми знали інше — перед нами частинка Кіровоградщини, відбитої у німців, частинка Країни Рад, осяяної салютом Перемоги, частинка святкової планети, яка відзначає звільнення від фашизму. І ми відзначали це по-своєму. Ветерани Великої Вітчизняної війни, пе-

дагоги 30-ї школи Василь Тихонович Гросул, Федір Васильович Матюшенко, Пилип Філатович Карасьов, наші гості, старшокласники посадили соснову алею біля школи. Алею 30-річчя Перемоги. Я дивився у ті хвилини на обличчя наших вихованців — школярів. Вони були схвилювані і урочисті. Юра Волошко, Володя Яцун, Саша Нікіфоров, Микола Олійник, Во-

лодя Тегрик і десятки їх друзів дивилися на нас не тільки як на вчителів, а як на учасників великої війни. З щирою людською повагою. А це значить багато. І тому такими схвилюваними були слова ветеранів, звернені до школярів під час теоретичної конференції, присвяченої 30-річчю Перемоги.

Р. ДАЙДАКУЛОВ, учитель 30-ї середньої школи м. Кіровограда, учасник Великої Вітчизняної війни.

ПІД СТЯГОМ БАГРЯНИМ

Бітер — стяги полоще, Сонце — золоте сіє. Вічний вогонь на площі Ватрою поменіє.

Стою у величчї збентеженні Перед святим обеліском, А в думках — поля безмежні

І славне радянське військо. Бій гримить на світанні, Горить земля під ногами. Для когось він був останнім, І смерть розчахнула брану.

Хтось в останню хвилину Пішов під стягом багряним,

І пломеніли, мов маки, Гарячі солдатські рани. Те близився час Перемоги, Дзвеніли сурми урочі, Й на захід важкі дороги Ставали все коротші. Розчавив свастикі чорну Солдат моєї держави. Про силу її незборену Світ облетіла слава.

Над ними сонце сіяло, Лунали дзвони пташині, Над ними квіти не в'яли І сльози лилися вдовині. Та пам'ять про воїв збережена,

І, чолом уклонившись низько, Стою у величчї збентеженні

Перед святим обеліском. Стенан ШЕВРЯКОВ.

МІСІЯ ВИЗВОЛИТЕЛІВ

В піснях і легендах, поемах і романах, мемуарах і нарисах ушлявлено нечуваній героїзм наших людей на фронтах Великої Вітчизняної війни. Подвиг радянських воїнів був справді масовий. Героїзм проявили цілі військові частини і з'єднання. 10 900 бойових орденів вручено полкам і дивізіям Радянських Збройних Сил. Більше 16 мільйонів трудівників туди нагороджені медаллями «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.». В ході війни Радянська Армія розгромила 607 дивізій фашистської коаліції.

В нас була найвища місія — місія визволителів. Нас єдило братерство, в нас був великий керманчик — партія комуністів. І ми перемогли.

Згадуючи нині дні війни, з гордістю усвідомлюючи свою скромну причетність до подвигу воїнів-визволителів. Від нас є що успадкувати синам...

Особливо пам'ятний мені період боїв за визволення міста Шауляй в Литві. Наші підрозділи відбивали настирливі атаки ворога і безперервно просувалися вперед. А коли опір фашистів було зломлено і його відкинули на річку Вирвігай, гітлерівці зовсім озвіріли. Вийшов в біл свіді резерв, вони спрямували на радянських воїнів всю силу артилерійського й мінометного вогню. Наш взвод обслуговував спостережний пункт артилерії. То тут, то там постійно переривався зв'язок, що утруднювало керування артилерістами. З двома телефоністами я постійно був на лінії вогню, ми виміряли десятки кілометрів, усуваючи пошкодження.

За ці бої мене було нагороджено орденом Слави І ступеню.

Перші дві такі нагороди я одержав у

тому ж 1944 році — орденом Слави ІІІ ступеню за забезпечення зв'язком артилерії на початку літа в районі міста Вітебська, а ІІ ступеня — влітку за бої у Білорусії після визволення міст Вітебська і Поневьольська.

В грудні 1944 року під Рингою я був тяжко поранений. Лікувався в Харкові кілька місяців. 8 травня 1945 року в годину ночі на Південному вокзалі міста я з радістю взяв про нашу Перемогу!

Тепер, коли ми, ветерани, приходимо на зустрічі з молоддю, я поруч себе бачу з орденами Слави багатьох наших земляків, які скромно називають себе солдатами. 24 уродженці області стали повними кавалерами орденів Слави, 10 — приїхали на Кіровоградщину, і вона стала їм рідною. Окремі з них визволяли її від ворога.

Велику роботу по патріотичному вихованню молоді ведуть Я. І. Чупін, В. С. Сімухін, О. П. Іваньков, В. І. Суворов, М. І. Сичов, інші колишні фронтовики, чий нагородний рівняється Зіркам Героїв Радянського Союзу. Ми вчимо юнаків і дівчат вірності ідеалам комунізму, справі партії, які стали невичерпним джерелом радянського патріотизму, величї духовної сили нашого народу.

М. ЖОСАН,

член Радянського комітету ветеранів війни, повний кавалер орденів Слави.

БІЛЯ БРАНДЕНБУРЗЬКИХ ВОРИТ. НА ЗГАДКУ ПРО ТРАВЕНЬ 1945-го.

Іван Ісаєв — учасник Великої Вітчизняної війни. День Перемоги він зустрів поблизу Берліна. В цю радісну мить і народився вірш, який ми сьогодні друкуємо.

І. ІСАЄВ

В ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

Ні, на війні душа не зачерствіла, І не чужі пам'яті слова, Тому у серці світло забриліла Палка травнева звістка фронтова. Один одного цілували піжмо, Зіркам піснями дзвінко досягли. За тебе, рідна, дорога Вітчизно, Ми тост свій перший шнор підняли. Шумить весна, немов ріка зелена, Рівняється на мир тепер вона. А все здається, що вогніють клени, І що іде дорогами війна. Свою гвинтівку стискую рукою, Не вірю мертвій тишині квартир І на отой будинок за рікою Дивлюсь неначе на орієнтир. День Перемоги. Травня сильні крила Несуть до сонця радості слова. Мою всю душу щастям засвітила Палка травнева звістка фронтова. 9. V. 1945 р.

Шевченкове Кіровоградського району. На мирній землі розвиває життя. Живуть в ній люди, які відстояли незалежність Батьківщини. Сьогоднішня щаслива доля шевченківців завойована у великій битві.

Фото В. КОВПАКА.

